ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΓΡΑΦΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

ΑΘΗΝΑ 2022

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΓΡΑΦΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

ΑΘΗΝΑ 2022

Επιμέλεια: Φίλιππας Κυρίτσης

Στοιχειοθεσία: Φίλιππας Κυρίτσης

Εισαγωγικό σημείωμα

Η ηλεκτρονική έκδοση αυτής της ποιητικής συλλογής, όπως και άλλων ποιημάτων που ελπίζω να ακολουθήσουν, του εδώ και 8 χρόνια εκλιπόντος Κορνήλιου Λουλούδη αποτέλεσε για μένα μια ηθική υποχρέωση προς έναν φίλο μου περιθωριακό ποιητή, ο οποίος μου εμπιστεύτηκε το αρχείο του. Αναγνωρίζω ότι θα ήταν καλύτερα να έχω ετοιμάσει αυτήν την έκδοση αρκετά χρόνια νωρίτερα, όμως δεν βρήκα το ψυχικό σθένος για κάτι τέτοιο, επειδή ήξερα ότι ελάχιστοι θα ήταν αυτοί που θα ενδιαφερόντουσαν για τα ποιήματα του Λουλούδη. Και ποτέ δεν μου άρεσε να απευθύνω ένα βιβλίο σε τόσους λίγους όσο μια παρέα, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν, αν μαζευόντουσαν σε ένα μέρος, όσοι ενδιαφέρονται ή θα ενδιαφερθούν για τα ποιήματα του Λουλούδη. Από την άλλη έδωσα προτεραιότητα σε κάποιες μεταφράσεις που έκανα, βιβλίων που πιστεύω ότι είναι εξαιρετικά σημαντικά για το ευαισθητοποιημένο απέναντι στον αναρχισμό και στα ανθρώπινα δικαιώματα κοινό της Ελλάδας, και θεωρούσα ότι αν δεν θα τα μετάφραζα εγώ, δεν θα τα μετάφραζε κανένας. Τις τυχόν ενοχές μου που ένοιωθα εξαιτίας της καθυστέρησης να καταπιαστώ με τα ποιήματα του Λουλούδη, τις καταπολεμούσα λέγοντας στον εαυτό μου ότι, όσο ζούσε, μόνο εγώ βρέθηκα να του βγάλω, αν και δεν είμαι εκδότης, ένα βιβλίο με ποιήματά του, έστω σε 32 αντίτυπα, το «Το μαύρο κουτί της φυλακής». Και δεν ήμουνα ο μόνος στον οποίο είχε απευθυνθεί, όσο ζούσε. Υπήρξε κάποια εποχή συχνός επισκέπτης των γραφείων της καθημερινής εφημερίδας της αριστεράς «Η Αυγή» και όλοι, όσοι ήρθαν σε επαφή μαζί του, ήξεραν ότι έγραφε ποιήματα αλλά όχι μόνο δεν μπορούσε να τα εκδώσει μόνος του αλλά δεν μπορούσε ακόμα ούτε να βρει σπίτι

να μείνει, με συνέπεια να περάσει πολλά χρόνια της ζωής του άστεγος, μέχρι που βρέθηκε νεκρός σε ένα παγκάκι μεταξύ του κτιρίου του πανεπιστήμιου της Αθήνας, στην Πανεπιστημίου, και της Ακαδημίας.

Ομολογώ ότι ο βασικότερος λόγος που καταπιάστηκα τώρα με την έκδοση, έστω ηλεκτρονική, των ποιημάτων του Λουλούδη, είναι ότι είμαι αρκετά γέρος και έχω ένα επιβαρυμένο ιατρικό ιστορικό, με συνέπεια να μην μπορώ να είμαι σίγουρος ότι θα ζήσω κι άλλα χρόνια ακόμη, μέχρι να φιλοτιμηθώ να καταπιαστώ με τα ποιήματα τού, εδώ και οχτώ χρόνια, εκλιπόντος φίλου μου. Και είμαι σίγουρος ότι, αν δεν καταπιανόμουνα εγώ με αυτά τα ποιήματα, δεν θα καταπιανότανε κανένας. Και έτσι τα περισσότερα ποιήματα που έγραψε αυτός ο άτυχος άνθρωπος, θα έμεναν για πάντα αδημοσίευτα.

Δεν ισχυρίζομαι ότι τα ποιήματα του Λουλούδη έχουν μεγάλη λογοτεχνική αξία και η μη έκδοσή τους θα αποτελούσε απώλεια για την λογοτεχνική παράδοση του τόπου. Όμως η έκδοσή τους δεν είναι μόνο ικανοποίηση μιας ηθικής μου υποχρέωσης. Έχουν μια ιδιαιτερότητα που τα κάνει να δικαιούνται να γίνουν ευρύτερα γνωστά. Άσχετα αν ο Λουλούδης δεν είχε στο μυαλό του καμιά ποιητική καριέρα, όταν τα έγραφε. Η ιδιαιτερότητα αυτή είναι ότι γράφτηκαν από έναν άνθρωπο που πέρασε περίπου 22 χρόνια στην φυλακή συνολικά, βασανίστηκε πολλές φορές απάνθρωπα από την ελληνική αστυνομία, κατέφυγε στις καταχρήσεις για να καταπολεμήσει τον ψυχικό πόνο που του προκαλούσαν οι αναμνήσεις του και η τρομακτική οικονομική αθλιότητα της καθημερινής ζωής του σαν αστέγου. Αποτελούσαν γι’ αυτόν την μόνη διέξοδό του στην ανάγκη του να κάνει «αφαίμαξη της ψυχής του» και να βρεθεί, έστω και με την

φαντασία του, στο βασίλειο της τέχνης, μόνης παρηγοριάς απέναντι στην βασανιστική και αδιέξοδη καθημερινότητά του.

Εγώ που δικαιολογώ την περιέργεια που έχει κάποιος να ρίξει μια ματιά σε ένα προσωπικό ημερολόγιο ή σε ένα κουτί με γράμματα, που βρίσκει σε ένα ερειπωμένο σπίτι, είναι δυνατόν μετά να μην δικαιολογώ την περιέργεια που ελπίζω να έχουν κάποιοι, έστω και ελάχιστοι, να ρίξουν μια ματιά στα ποιήματα που υπήρξαν το μοναδικό ψυχικό στήριγμα στις τρομερά δύσκολες συνθήκες που έζησε και πέθανε ένας τέτοιος άνθρωπος; Όταν έμαθα για τους λόγους που γράφτηκε, και για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες γράφτηκε, το μεγάλο ποίημα του νομπελίστα λογοτεχνίας Αλεξάντρ Σολζενίτσιν «Πρωσικές νύχτες» (που δεν νομίζω να μεταφραστεί ποτέ στα Ελληνικά), αμέσως ενδιαφέρθηκα να το αγοράσω και να το διαβάσω, χωρίς να με απασχολήσει το αν είχε λογοτεχνική αξία. Μάλιστα έχω διαβάσει ελάχιστη ποίηση στην ζωή μου, πέρα από κάποιους κλασικούς ποιητές σαν τον Καβάφη. Κι όμως, ενδιαφέρθηκα να το διαβάσω, γιατί για τον Σολζενίτσιν υπήρξε η μοναδική διέξοδος απέναντι στην ασύλληπτη βαρβαρότητα των σταλινικών στρατοπέδων συγκέντρωσης, των γνωστών σαν Γκουλάγκ, στα οποία βασανίστηκε για χρόνια. Η απομνημόνευσή του ποιήματος αυτού (δεν μπορούσε να το διατηρήσει γραπτό, γιατί απαγορευόταν στους καταδίκους των στρατοπέδων να γράφουν) ήταν η μοναδική ψυχική του διέξοδος από την τρομακτική βαρβαρότητα και κτηνωδία της καθημερινής ζωής στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Τέτοια μοναδική διέξοδος απέναντι στην βαρβαρότητα και την κτηνωδία των ελληνικών φυλακών του προηγούμενου αιώνα, υπήρξαν για τον Λουλούδη τα ποιήματά του. Όπως και για την μετέπειτα ζωή του σαν περιθωριακού. Και επειδή γνώρισα κι εγώ

αυτήν την βαρβαρότητα και την κτηνωδία των ελληνικών φυλακών που γνώρισε ο Λουλούδης, μάλιστα την ίδια εποχή πριν 44 χρόνια, έχω και έναν παραπάνω και αρκετά σοβαρό λόγο να μην θέλω τα ποιήματα του Λουλούδη να μείνουν αδημοσίευτα.

Ποιήματα του Λουλούδη διάβασα για πρώτη φορά στις φυλακές της Αίγινας, οι οποίες έχουν κλείσει εδώ και 40 χρόνια γιατί ήταν πολύ παλιές (από το 1828) και κρίθηκαν ακατάλληλες πλέον το 1982 που έκλεισαν. Μας είχαν τότε στην ίδια ακτίνα, στην τέταρτη, όπου είχαν και τον Γιάννη Σερίφη, τον Μιχάλη Πρέκα και τον φίλο μου Κρίστιαν Σλούντερ που οδήγησαν σε αυτοκτονία. Μας είχαν σε διαφορετικούς θαλάμους και ένα πρωί μου έδειξε ένα ντοσιέ με καμιά εκατοστή ποιήματα με γενικό τίτλο «Δέσποινα Καπιταλιστικίδου του Τ.Ε.Β.Ε και της Εφορίας». Μου είχαν κάνει εντύπωση τόσο για τον αριθμό τους, όσο και για την μορφή και το περιεχόμενό τους: Ήταν όλα γραμμένα με μέτρο και ομοιοκαταληξία και τα θέματά τους είχαν τον χαρακτήρα καταγγελίας για τα όσα συμβαίνανε μέσα και έξω από την φυλακή. Επίσης ήταν γραμμένα με καλλιγραφικά γράμματα και εμπλουτισμένα με σχεδιάκια. Αργότερα χαθήκανε σχεδόν όλα, όπως χάθηκε και μια άλλη μεγάλη ποιητική συλλογή που είχε ετοιμάσει, η «Άλμπατρος στα νησιά της Θέμιδας». Όσον αφορά δεν την σχεδιαστική ικανότητα του Λουλούδη, ήταν σε θέση να δει κάτι και μετά να το σχεδιάσει σε μεγάλο μέγεθος. Αυτή του την ικανότητα την αξιοποιούσε κάνοντας σχέδια για χαλκογραφίες που έφτιαχναν άλλοι κρατούμενοι, όπως ο Μιχάλης Πρέκας. Πληρωνόταν γι’ αυτά με πακέτα τσιγάρα «Ρεκόρ» που ήταν το «νόμισμα» των φυλακών της Αίγινας εκείνη την εποχή.

Στην φυλακή της Αίγινας ο Λουλούδης έγραφε ποιήματα για να ξεφεύγει από την απελπισία που προκαλούσε η βαρβαρότητα

και η κτηνωδία της καθημερινότητας σε εκείνη την φυλακή. Έγραφε ποιήματα για να καταγγείλει την αδικία που αισθανόταν ότι γινόταν σε βάρος του, επειδή είχε βασανιστεί άσχημα από την αστυνομία επανειλημμένα και είχε βγάλει χρόνια φυλακή για κλοπές και μια ληστεία που διέπραξε σε μικρή ηλικία μαζί με άλλους. Δεν θεωρούσε τον εαυτό του ένοχο γιατί ήταν πολύ φτωχός και αν δεν έκλεβε θα δούλευε σαν χαμάλης για ελάχιστα λεφτά. Έβλεπε να το κάνει αυτό ο πατέρας του και δεν ήθελε να το κάνει κι ο ίδιος.

Ποιήματα συνέχιζε να γράφει πάντα ο Λουλούδης ακόμα και στο μεσοδιάστημα που μεσολαβούσε μεταξύ μιας φυλάκισης και άλλης, όπως τα ποιήματα αυτού του βιβλίου. Όμως τα χάριζε από εδώ και από εκεί κι έτσι τα περισσότερα χαθήκανε. Δεν τα έγραφε για να τα εκδώσει και να εισπράξει κριτικές. Ήταν γι' αυτόν ζωτική ανάγκη. Εγώ προτού γνωρίσω τον Λουλούδη δεν μπορούσα να φανταστώ ότι η λογοτεχνία θα ήταν για κάποιους ένα καταφύγιο και μια ζωτική ανάγκη. Την θεωρούσα ένα είδος πολυτελείας γι' αυτούς που ήταν αρκετά πλούσιοι, ώστε να έχουν ελεύθερο χρόνο στην διάθεσή τους, τον οποίο ήθελαν να αξιοποιούν δημιουργικά. Άλλωστε δεν συνηθιζόταν να γράφουν ποιητικές συλλογές και μυθιστορήματα ή θεατρικά οι ποινικοί κρατούμενοι. Κι όμως διαψεύστηκα όχι μόνο και από άλλους, εκτός από τον Λουλούδη ποινικούς κρατούμενους, όπως ο Χρήστος Ρούσσος και ο Γιάννης Πετρόπουλος, αλλά και από ελεύθερους που ζούσαν σε πολύ μεγάλη φτώχια, όπως ο Μανώλης Βάγιας, γνωστός ως Μανόλο, ένας φίλος μου αναρχικός που υπήρξε «ποντικός των βιβλιοθηκών» και εξέδωσε μόνος του τα βιβλία του, ποιητικά, διηγήματα και ιστορικά. Τώρα πλέον ξέρω ότι για κάποιους ανθρώπους η λογοτεχνία και το

δημιουργικό γράψιμο γενικότερα, είναι ζωτική ανάγκη, όπως υπήρξε για τον Λουλούδη.

Από την ανάγνωση των ποιημάτων αυτής της ποιητικής συλλογής αλλά κυρίως από το «Κατατοπιστικό σημείωμα» με το οποίο τα προλογίζει, διαπιστώνει κανείς ότι ο Λουλούδης θεωρούσε τον εαυτό του όχι ποιητή αλλά στιχουργό. Το πόσο σοβαρά έπαιρνε αυτόν του τον ρόλο το διαπίστωσα μια μέρα που τον είδα να έχει φάει ξύλο από μπράβους που φυλάγανε το κοσμικό κέντρο, όπου τραγουδούσε ο Τόλης Βοσκόπουλος. Ο Λουλούδης επιχείρησε να πλησιάσει τον Βοσκόπουλο για να του δώσει στίχους του, όμως οι μπράβοι δεν τον άφησαν και επειδή επέμενε τον έδειραν. Για το ξύλο που του έδωσαν τους έκανε μήνυση στο Αστυνομικό Τμήμα Εξαρχείων αλλά μάλλον αυτή η μήνυση θα πετάχτηκε στο αρχείο, γιατί δεν άκουσα να εκδικαστεί ποτέ.

Πρέπει να πω ακόμη ότι ο Λουλούδης δεν περιορίστηκε στην ποίηση ή στιχουργική, αν θέλετε, προκειμένου να βγάλει από μέσα του αυτά που τον έπνιγαν και να διαμαρτυρηθεί για τις αδικίες που έβλεπε στην φυλακή και στην κοινωνία. Μέσω εμένα γνωρίστηκε με τον χώρο των αναρχικών και άρχισε να συχνάζει στα Εξάρχεια, όπου και τα τελευταία χρόνια έζησε και πέθανε σαν άστεγος. Τον πρώτο καιρό, κατά την δεκαετία του ’80 δηλαδή, φιλοτεχνούσε μόνος του διάφορα χειρόγραφα περιοδικάκια που τα μεπλούτιζε με σχέδια του και αποκόμματα από εφημερίδες και φωτογραφίες. Κατόπιν τα φωτοτυπούσε σε κάποιον αριθμό αντιτύπων και τα διακινούσε στα Εξάρχεια. Ένα από αυτά είναι το «Κουρδοκέλι», του οποίου φωτογραφίες επισυνάπτω παρακάτω. Από τα κείμενα αυτών των περιοδικών μπορεί να διαπιστώσει κανείς τις επιρροές που είχε δεχτεί ο Λουλούδης από τον αναρχισμό, ενώ από την μορφή τους μπορεί

να διαπιστώσει τις σχεδιαστικές του ικανότητες. Είναι κρίμα που κανένας από αυτούς στον χώρο των αντιεξουσιαστών που έχουν σχέση με τις γραφικές τέχνες και βγάλανε κατά καιρούς περιοδικά και εφημερίδες, δεν έδωσε σημασία στις ικανότητες ή έστω στην δημιουργική διάθεση του Λουλούδη. Αν εγώ είχα σχέση με τις γραφικές τέχνες ή εξέδιδα περιοδικά ή εφημερίδες, σίγουρα θα είχα αξιοποιήσει τις ικανότητες ή έστω την διάθεση για τέτοιου είδους δουλειές του Λουλούδη. Όμως, όχι μόνο δεν είχα, αλλά και ο ίδιος αντιμετωπίστηκα σαν αόρατος, όπως ο Λουλούδης.

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 7
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1985

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Κορνήλιος Λουλούδης

ΤΟ ΚΟΥΡΔΟΚΕΛΙ

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΠΟΙΟΝ......

Δικάστηκε κάποιος που σκότωσε κάποιον άλλον, γιατί οι μάρτυρες, θαμώνες του καφενείου ήταν αυτόπτες μάρτυρες. Σωστά. Αλλά να δικαστεί κάποιος, ή κάποιοι χωρίς αυτόπτες μάρτυρες την ώρα του αδικήματος, ε, αυτό είναι πλάνη λαού... Είναι «πιασμένη, λαβωμένη» η έδρα του δικαστηρίου, όταν απονέμει δεδικασμένη κατηγορία, στον τάδε, επειδή οι πληροφορίες λεν, ότι ενήργησε για τον δείνα.... Ο δείνα όμως επιμένει ότι τον σταύρωσε ο τάδε.... ΑΝΤΕ ΓΙΑΝΝΗ-

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Ιεροσόλυμα, Μάιος 1964,

—Ιδρύθηκε η P.L.O. με επικεφαλής τον ΣΟΥΚΕΪΡΙ.
—Την έναρξη των εργασιών της Συνόδου άνοιξε με ομιλία του ο βασιλιάς της Ιορδανίας Χουσεΐν.
—Πήραν μέρος 430 μέλη που χάραξαν τον Εθνικό Καταστατικό χάρτη, το πολιτικό πρόγραμμα και τον κανονισμό του Εθνικού Παλαιστινιακού Ταμείου.

ΟΥΔΕΝ ΣΧΟΛΙΟ

Πολλά λέγονται αυτόν τον καιρό για την επανεκλογή του Καραμανλή.... Θόρυβος μεγάλος, ντόρος στις εφημερίδες, παρασκήνια, παπάδες κ.τ.λ.π! Η γνώμη του «ΚΟΥΡΔΟΚΕΛΙΟΥ» για το επίμαχο αυτό θέμα, είναι ουδέν σχόλιο. Ουδέν γιατί η αρνητική στάση απέναντι στον Πρόεδρο είναι ιεροσυλία! Αυτός θα κρίνει αυτόν.....

Ο Γιάννης Σκαρίμπας σε σκίτσο του Μιχάλη Νικολινάκου

Αριθ. Φύλλου 13
ΜΑΗΣ 1988

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Κορνήλιος Λουλούδης

Κάγκελα, κάγκελα παντού!

ΚΟΥΓΑΟΚΕΛΙ

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ

Όλα ξεκινήσανε, όταν διμοιρίες των ΜΑΤ και των ΜΕΑ, απαγόρευσαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας, ενάντια στην κρατική καταστολή, στην πλατεία Εξαρχείων, την Τετάρτη 8 του Μάη. Η κατάληψη του Χημείου, ήταν μια απάντηση, στην απαγόρευση των ΜΑΤ και των ΜΕΑ, μια πράξη, μήνυμα, στα σχέδια του κρατικού μηχανισμού, που στοχεύει την εξολόθρευση κάθε ελευθεριακής έκφρασης. Η κατάληψη του Χημείου είναι ένα μήνυμα προς τους κάθε είδους κρατιστές, ότι η ελευθερία έκφρασης και επιβίωσης, δεν καλουπώνεται, ούτε συσκευάζεται, ούτε πολιτικοποιείται: Η έκφραση στον άνθρωπο, είναι ο εαυτός του και οι άνθρωποι εκείνοι που δεν μολύναν τους εαυτούς τους, στα ελόσιμα νερά του κρατικού μηχανισμού, πάντα θα αντιστέκοντε στην καταστολή του. Φυσικά τα γεγονότα της κατάληψης του Χημείου, όπως και κείνα της Νομικής, οι κυβερνητικοί τα χαρακτήρισαν σαν «προβοκάτσιες υπέρ της δεξιάς». Τι είχες Γιάννη τι είχα πάντα, δηλαδή. Κριτική από εξουσιαστική σκοπιά. Όταν κυβερνάν οι μεν, τα πυρά που δέχοντε, προσπαθούν να πείσουν την κοινή γνώμη, ότι τα υποθάλπουν οι δε, αντιπολιτευόμενοι. Και οι μεν και οι δε κρύβουν την αλήθεια. Η εξουσία είναι μία, ομοιόμορφη. Τα κόμματά της, όλα, είναι οι βάσεις της, τα όπλα της, που θα δικάσουν τον λαό, που θα του επιβάλλουν αρχές, δομές, που θα τον εξαναγκάσουν να την δεχτούν. Και την πραγματικότητα αυτή, την γνωρίζει ένα κομμάτι του λαού, που οι εξουσιαστές, το ονομάζουν περιθώριο. Ε! αυτό το κομμάτι, έχει ΔΙΚΑΙΩΜΑ ύπαρξης, ζωής, έκφρασης, επιβίωσης. Και το δικαίωμα αυτό με αγώνα κατακτιέται.

οποίος πέθανε μετά από λίγο καιρό.
Ο Δ.Μελέτης από την στιγμή που συνελήφθη αν και υπόδικος οδηγήθηκε στις Πειθαρχικές Φυλακές Κέρκυρας. Στην Κέρκυρα συμετέλιχε και συμετέχει σε αγώνες κρατουμένων. Πρίν 1χρόνο εκδόθηκε από Συντρόφους μια συλογή από ποιήματα του που έγραψε στο Κάτεργο της Κέρκυρας με τίτλο ΚΟΣΜΟΣ-ΕΛΛΑΔΑ-ΚΕΡΚΥΡΑ.
Σημ: Λόγω αμέλειας δε διευκρινίστηκε στο 2ο τεύχος του"ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ" στην σελ.27 οτι το ποίημα είναι απο τα βιβλίο αυτό.

Η Τράπεζα αντιπροσωπεύει το Κεφάλαιο.
Δεν θα έκανα ποτέ μια ληστεία για να πάρω χρήματα νά κάνω αυτό που λένε μεγάλη ζωή....."

ΕΝΑ ΠΑΚΕΤΟ ΠΟΥΡΑ
ΚΙ' ΕΝΑ ΤΕΛΑΡΟ ΜΟΥΡΑ
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΤΙΜΗ ΣΟΥ
ΦΑΣΙΣΤΑ ΣΚΑΤΟΧΑΜΟΥΡΑ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ;
Γεννήθηκα στη φυλακή
Μεγάλωσα στη φυλακή
Δραπέτευσα
Είμαι φυλακή.

Δ. ΜΕΛΕΤΗΣ

Αγαπώ τα λουλούδια
αγαπώ τους φίλους μου
αγαπώ την κοπελλία μου
αγαπώ τους γονείς μου
Μα πιο πολύ αγαπώ τη λευτεριά
Γι' αυτό είμαι φυλακή

Κανείς από τον χώρο στα πλαίσια του οποίου είχα αγωνιστεί με πολύ μεγάλο κόστος δεν ενδιαφέρθηκε να εκδώσει το βιβλίο μου «Το τρελόχαρτο» ή τις μεταφράσεις μου «Η παρακμή του ποινικού δικαίου» και «Ο αγώνας για να είναι κανείς άνθρωπος». Αν τελικά κυκλοφόρησαν αυτά τα βιβλία, που έγραφα την εποχή που ο Λουλούδης φιλοτεχνούσε τα χειρόγραφα περιοδικάκια του, κυκλοφόρησαν γιατί εγώ βρήκα λεφτά να στοιχειοθετηθούν και να τυπωθούν. Τουλάχιστον τα δύο πρώτα, γιατί το τρίτο το είχα μόνο στοιχειοθετημένο μέχρι που, 30 χρόνια αργότερα από τότε που το έγραψα, βρέθηκε ο εκδότης των εκδόσεων «Opportuna» και το έβγαλε επιτέλους. Και αν τότε μπόρεσα να τυπώσω ένα βιβλίο που δεν ήταν δικό μου, προτίμησα αυτό να είναι το «Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού» της συντρόφου μου και συγκρατούμενής μου Σοφίας Κυρίτση. Μπορούσε, λοιπόν, ο Λουλούδης να βρει από κανέναν στήριγμα στις ποιητικές του ή συγγραφικές του, γενικά, δραστηριότητες;

Αυτή η αδιαφορία που έδειξε ο αναρχικός χώρος απέναντι στον Λουλούδη, ο οποίος τον περιτριγύριζε, πιστεύω ότι πρόσθεσε στην απαξίωση την οποία ένοιωθε ο ίδιος για τον εαυτό του, επειδή η κοινωνία τον είχε αντιμετωπίσει πάντα σαν ανεπιθύμητο και τον είχε τιμωρήσει σαν εγκληματία. Γι’ αυτό και ποτέ δεν έβαλε σαν στόχο την έκδοση των ποιημάτων του ή την συστηματική καλλιέργεια των σχεδιαστικών του ικανοτήτων. Και από ένα σημείο και έπειτα άρχισε να γίνεται αυτοκαταστροφικός. Συγκεκριμένα, ενώ είχε βρει μια δουλειά εργάτη στο δημαρχείο της πόλης που γεννήθηκε, της Καβάλας, την έχασε επειδή έκλεψε την ατζέντα του δημάρχου και την έδωσε στους πολιτικούς του αντιπάλους. Σε κάποια άλλη φάση προτίμησε να μπει φυλακή ένα μήνα γιατί τον είχαν πιάσει χωρίς

εισιτήριο σε λεωφορείο και ακόμη και στο δικαστήριο που του κάνανε δεν δέχτηκε να πληρώσει.

Και όταν κουράστηκε να απευθύνεται στο κοινό, των Εξαρχείων τουλάχιστον, ξαναγύρισε στις παλιές του αυταπάτες ότι μπορούσε να «πιάσει την καλή» με μια επιτυχημένη ληστεία. Έτσι, στο τέλος της δεκαετίας του 1990, καμιά δεκαριά χρόνια αργότερα από τότε που κυκλοφορούσε στα Εξάρχεια τα περιοδικάκια του, μαζί με κάποιον άλλο επιχείρησε να ληστέψει τις αποθήκες των Ελληνικών Ταχυδρομίων, στον Ρέντη νομίζω. Η ληστεία απέτυχε και οι δράστες πιάστηκαν μετά από άγριο ανθρωποκυνηγητό. Ο Λουλούδης ξαναβρέθηκε στα χέρια της αστυνομίας, όπου πάλι έφαγε το σχετικό ξύλο, και μετά στην φυλακή για αρκετά χρόνια, γύρω στα 7 νομίζω. Η επικοινωνία μας περιορίστηκε στην αλληλογραφία.

Όταν βγήκε, στα μέσα της δεκαετίας του 2000 δεν είχε πια την όρεξη που είχε παλιά για γράψιμο και εξαρτήθηκε από τις απαγορευμένες ουσίες που προκαλούν εξάρτηση. Δεν ξαναμπήκε στην φυλακή, όμως δεν μπόρεσε να προσαρμοστεί ούτε σε μια, ας πούμε, κανονική ζωή, με συνέπεια, ενώ η αδελφή του του είχε εξασφαλίσει ένα διαμερισματάκι για να μείνει, αυτός με τις κακές του παρέες «τα έκανε μούσκεμα» και βρέθηκε στον δρόμο, άστεγος μέχρι που πέθανε καμιά δεκαριά χρόνια αργότερα.

Αλλά ακόμα και άστεγος όταν ήταν, η διάθεσή του για στιχουργική και για σχέδιο δεν τον είχαν εγκαταλείψει τελείως. Έχω και ποιήματα και σχεδιάκια, μερικά κορνιζαρισμένα πρόχειρα από τον ίδιο, από εκείνη την εποχή. Πάντα τα γράμματά του ήταν σαν ζωγραφισμένα και συνέχιζε να φτιάχνει με πρόχειρα μέσα φυλλάδια με ποιήματά του. Και σε αυτά τα φυλλάδια φιλοτεχνούσε εξώφυλλα λες και ήταν γραφίστας. Με λίγα-λόγια δεν έχασε ποτέ την αισθητική του και ό,τι έφτιαχνε

ήθελε να είναι ωραίο, όσο και φτηνά να ήταν τα υλικά του, τα οποία τα μάζευε από τον δρόμο. Τις κορνίζες π.χ. με τα έγχρωμα σχέδια που μου χάρισε εκείνη την εποχή, δεν τις αγόρασε αλλά τις βρήκε.

Δεν αγόραζε τίποτα πέρα από τα τσιγάρα του, τον καφέ του και τις απαγορευμένες ουσίες που χρησιμοποιούσε για να ξεφεύγει από την αθλιότητα της καθημερινότητας που ζούσε. Ακόμα και ένα κινητό που του είχε χαρίσει κάποτε κάποιος, δεν το κράτησε πολύ. Το πούλησε και δεν ήθελε να ξαναποκτήσει κινητό ούτε χάρισμα. Μάλιστα σε ένα ποίημα της τελευταίας αυτής περιόδου της ζωή του καυχιέται ότι δεν έχει ούτε ταυτότητα ούτε τόπο διαμονής ούτε ακίνητο ούτε κινητό.

Ίσως να σκεφτεί κανείς ότι, ζώντας σαν άστεγος, δεν πρόσεχε την καθαριότητα και την εμφάνισή του. Και όμως! Έκανε σχεδόν κάθε μέρα μπάνιο στις εγκαταστάσεις του συλλόγου συμπαράστασης κρατουμένων «Ο Ονήσιμος» και άλλαζε συνέχεια ρούχα από αυτά που έβρισκε εκεί. Στο ερείπιο που έμεινε τα τελευταία χρόνια, μετά τον θάνατό του, βρέθηκαν εκατοντάδες σακούλες με ρούχα.

Επίσης, μπορεί να σκεφτεί κανείς ότι ζώντας σαν άστεγος δεν ενημερωνόταν για το τι γινόταν στον κόσμο. Και όμως! Σχεδόν καθημερινά επισκέπτονταν τα γραφεία της εφημερίδας «Η Αυγή» και έπαιρνε από εκεί την εφημερίδα δωρεάν. Μάλιστα, είχε γνωριστεί με έναν ξάδελφό μου που δούλευε εκεί, τον Γιώργο, τον Κυρίτση, που μετά τον θάνατο του Λουλούδη έγινε και βουλευτής, και αυτός τον βοηθούσε συστηματικά.

Κάτι τελευταίο που πρέπει να πω για τον άτυχο αυτόν φίλο μου είναι ότι, από τότε που τον γνώρισα μέχρι που πέθανε. διακρινόταν για το χιούμορ του. Λίγες ήταν οι φορές που τον είδα να μην εκδηλώνει το χιούμορ του. Αυτό το χιούμορ υπήρξε

χαρακτηριστικό βασανισμένων ανθρώπων της προηγούμενης γενιάς από την δική μου και δική του, κυρίως. Σε αυτό το χιούμορ στηρίχτηκαν οι καλύτερες ταινίες της «χρυσής εποχής» του ελληνικού κινηματογράφου, δηλ. των δεκαετιών του 1950 και του 1960. Ίσως πράγματι «το χιούμορ είναι η κραυγή των απελπισμένων» όπως έλεγε ο Όσκαρ Γουάιλντ σύμφωνα με τον μακαρίτη τον φίλο μου και εκδότη ενός βιβλίου μου, τον Λεωνίδα Χρηστάκη.

Όταν πέθανε ο Λουλούδης εγώ ήμουνα στην Λευκάδα. Εκεί δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από την αστυνομία και μου είπαν ότι βρήκαν πεθαμένο κάποιον Λουλουδάκη σε ένα παγκάκι στην οδό Πατριάρχου Γρηγορίου του Ε΄ (μεταξύ των «Προπυλαίων» του Πανεπιστήμιου της Αθήνας και της Ακαδημίας) και είχε πάνω του μόνο δύο τηλέφωνα, το δικό μου και ενός Φιλιππάκη (παλιός δημοσιογράφος της «Αυγής»). Δεν ξέραν τίποτα για συγγενείς του και με ρωτούσαν εμένα. Τους είπα ότι λεγόταν Λουλούδης και όχι Λουλουδάκης (όπως ο ασκητής που ο τάφος του είναι στην κορυφή του Λυκαβηττού) και ότι ήταν από την Ανάκασα, από τα Νέα Φιλαδέλφεια, και ήταν γνωστός στο εκεί αστυνομικό τμήμα. Έτσι βρήκαν την αδελφή του και τον έθαψε. Θάφτηκε στο νεκροταφείο του Σχιστού, όπου διευθυντής είναι ο Φίλιππας Κυρίτσης!

Φίλιππας Κυρίτσης

Το εξώφυλλο που ο ίδιος ο Λουλούδης είχε ετοιμάσει για το βιβλίο του.

Κατατοπιστικό Σημείωμα

Η Ρόζα Εσκενάζυ, στα μέσα του 1970 και λίγο μετά, ο Κώστας Κινδύνης, είναι οι πνευματικοί μου γονείς, σ’ ότι αφορά την προσωπική μου παρέμβαση και παρουσία στους χώρους της στιχοπλασίας. Τα κέρδη μου από αυτήν την εικοσιπεντάχρονη διαδρομή μου, δεν είναι τόσο υλιστικά, *όσο ιδεαλιστικά*. Στα πρώτα περιλαμβάνονται τα κατά καιρούς μικροποσά από διάφορα άτομα ερμηνευτές διαφόρων ασμάτων, ενώ στα δεύτερα ανήκουν οι ψυχικές μου διαθέσεις του σήμερα μου… Ζω ακόμα και γράφω! Ποτέ δεν θα λησμονήσω τον Στράτο Διονυσίου (ο Θεός να σχωρνάει την ψυχούλα του), όταν αυτός διερχόμενος με την αστυνομική κλούβα μεταγωγών το 1975 από την φυλακή του Βόλου (είμασταν συγκρατούμενοι) που χαρακτηριστικά με τόνισε: «Τζιμάνι απλώσου κι άλλο». Η Ρόζα με γνώρισε και την γνώρισα, σε μια καφετερία όπου ήμουν γκαρσόν, στο Κολωνάκι. Η χούντα είχε ήδη τρία χρόνια στην εξουσία και εγώ πρώτη φορά που άρχισα την καταγραφή στίχων. «Τι κάνεις εδώ γράφεις στιχάκια;» Ήταν μια ηλικιωμένη κι όλο ζάρες στο πρόσωπο. Αργότερα έμαθα πως ήταν η Εσκενάζυ. «Αυτά στα χαρίζω» της είπα μια μέρα. Βγαίναμε αλλού για καφέ. Με παρότρυνε να γράφω: «Έχεις δικό σου στυλ» μ’ έλεγε. Θεός σχωρέσ’ την. Το 1982, σαν τακτικός θαμών του Σκοπευτηρίου στην Καισαριανή, γνωρίστηκα με την Σωτηρία Μπέλλου και τον Βασίλη Τσιτσάνη: Σταθμοί στην στιχουργική μου διάπλαση. Ο γιος του οικουμενικού πατριάρχη του ρεμπέτικου, ο Κώστας, έμελλε να γίνει ένας απ’ τους καλύτερους μου φίλους. Το 1992 η γνωριμία μου με τον Αντύπα και την Κατερίνα Στανίση, ήταν αιτία να γνωρίσω κι άλλους δρόμους, πάνω στην λαβυρινθιακή δομή του στίχου. *Η μουσική είναι ένα κάδρο που απεικονίζει την άναρχη*

κατασκευή του σύμπαντος. Πρώτα ο ήχος της φύσης και μετά η νότα. Όλα αυτά τα χρόνια, οι βάσεις μου (ακουστικά) τυγχάνουνε έξη φωνές, με τα παράγωγα τους:

α. Στέλιος Καζαντζίδης

β. Τόλης Βοσκόπουλος

γ. Βασίλης Τσιτσάνης

δ. Μαίρη Λίντα

ε. Στράτος Διονυσίου

Σε αυτές τις φωνητικές εκτελέσεις ήμουν και θα είμαι.

Το να καθίσω και να γράψω σημαίνει για μένα ο καφές κάποιων άλλων στα καφενεία. Σκοτώνω την ώρα μου δηλαδή. Τώρα αυτή την σειρά, που ’χει γενικό τίτλο ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΣΤΕΛΝΩ ΑΠ’ ΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ, την άρχισα και την τελείωσα στην πόλη που γεννήθηκα, στην Καβάλα, στα χρονικά διαστήματα 10-7-94 έως 15-10-94, όπου ήμουν εργαζόμενος στο Δημαρχείο και 5-12-94 έως 5-2-95, όπου ήμουν εργαζόμενος στο Εργοστάσιο Λιπασμάτων (Β.Φ.Λ. Α.Ε). Απορώ με τον εαυτό μου που αν και έχει *έμπρακτη μη συμμετοχή* σε τερτίπια ερωτισμού, εν τούτοις έβγαλε αυτά τα 112 ρεμπέτικά κουπλέ… Επαγγελματίας πλέον;

Κορνήλιος Λουλούδης

Γράμματα σε γράφω
Μέσα απ’ το κελί…

Μ’ απαγάγει η ματιά σου
νυχτερινή μεταγωγή
μπουντρουμάκι μου γλυκό
γράμματα σε στέλνω
από τον Κορυδαλλό.

Τα κοιτάγματα σου είναι
χειροπέδες που με σφίγγουν
τα λογάκια σου τα νοιώθω
σεντονάκια που με πνίγουν.

Γράμματα σε γράφω
μέσα απ’ το κελί
είσαι μες’ την αγκαλιά μου
είσαι μέσα στο χαρτί.

Κυρίευσες την σκέψη μου
όλα τα σκεφτικά μου
άδεια θα πάρω αύριο
για να στα πω χαρά μου.

Στη Δευτέρα Παρουσία

Τετράγωνος ο ουρανός
όλα μεθοδευμένα
κόσμε μου
σ’ αρπάξανε
σε κόψαν
από μένα.

Στη Δευτέρα παρουσία
δεν θα ’χω συμμετοχή
σ’ άλλον πλανήτη θα ’μαι
δίχως ανθρώπων κατοχή.

Κυριακή Στο Γιουσουρούμ

Γοργόνα μου
νεράιδα μου
φωτεινό μου μονοπάτι
είσαι
οι αισθήσεις μου
το άλλο μου το μάτι.

Κυριακή στο Γιουσουρούμ
σε μια αντίκα
του σαράντα
Τζοκόντα
εμφανίστηκες
και τα ’ριξα στην μπάντα.

Λάμψεις Ασχημάτιστες

Τσιγάρα τσιτσανίστικα
φουμάρισα και άντε
ταξίδια εγκεφαλικά
μέχρι τα Ρία Γκράντε.

Λάμψεις ασχημάτιστες
στης πλαγιάς
την πισινή πλευρά
μ’ αρπάξαν
και μ’ αφήσανε
κουτιά μεταλλικά.

Δεν είχε εκεί κανόνες
προγράμματα
και προσανατολισμούς
είχε φύση απέραντη
δίχως ανταγωνισμούς.

Γη Και Ουρανό

Θα με δεις
και θα με χάσεις
έτσι
για να με ρωτάς
πόρτα
συ θα με βαρέσεις
για να μάθω
πόσο με ζητάς.

Γη και ουρανό
τ’ άπειρα
θα φάω
από χούγι
και πλακίτσα
μόνο
γιατί σε πάω.

Μα Πιο Πολύ Ξεχώρισα

Αργά ’λλα το διαπίστωσα
σας αγαπάω όλες
την κάθε μια σας πιο πολύ
μωράκια μου τζοκόντες.

Όπου περνώ τα βλέφαρα
τα ρίχνω στα δικά σας
όλες σας σάς αγαπώ
είμαι στα όνειρα σας.

Μα πιο πολύ ξεχώρισα
κι αγάπησα εσένα
με φίλησαν τα μάτια σου
κι είπα να για μένα.

Θα την ψάξω την δουλειά
θα την ψιλοκοσκινίσω
τελευταία μου φορά
πριν ξανακοκκινίσω.

Η Ζωή Μου

Η ιστορία
αρχίζει από παλιά
και παραμύθι
μοιάζει
γι’ αυτό
την κρύβω επιμελώς
χολή μονάχα στάζει.

Η ζωή μου
έχει φοβηθεί
και κλείστηκε
στον εαυτόν της
τον κακό της προσπαθεί
να σβήσει για καλό της.

Ο Άσωτος Γιος Πατέρα Μου

Μικρό παιδί με κλείσανε
σ' ανήλιαγο μπουντρούμι
αλήτεψα τ' αδίκημα
και έγινα χανούμι.

Ο άσωτος υιός πατέρα μου
με 'χουν
κατασκευάσει
προσπαθώ να ξαναβρώ
την παλιά δική μου βάση.

Λαμπάκι Και Φωτάκι

Είμαστε εταιρεία
πολυκλαδική
σ' ό,τι υπάρχει
θυγατρική
κλέφτες
κι αστυνόμοι
δικαστές και παράνομοι.

Λαμπάκι και φωτάκι
μεταγωγή
παραθυράκι
ευαγγελιστών γραφές
άγραφες
και περικοπές.

Μαύρο Κρασί Ελλάδα Σ’ ήπια

Αλεξανδρούπολη Κομοτηνή
Ορεστιάδα Λάβαρα
Ξάνθη και Τοξότες
όταν βγάζαν φωτιά οι μπότες.

Δράμα και Καβάλα
Δοξάτο Θεολόγο
Σέρρες Κιλκίς Νιγρίτα
έγινα φέσι έγινα πίττα.

Μαύρο κρασί
Ελλάδα σ’ ήπια
σε κανάτα που ’ταν τρύπια.

Θεσσαλονίκη Άγιο Όρος
Αλεξάνδρεια Λαγκαδά
Νάουσα κι Έδεσσα
την περασιά μου έντυσα.

Φλώρινα και Γιαννιτσά
Βέροια Κατερίνη
τα ’παιξα στα Γιάννινα
τα ρούχα μου τα μάλλινα.

Μαύρο κρασί
Ελλάδα σ’ ήπια
σε κανάτα που ’ταν τρύπια.

Πρέβεζα Ηγουμενίτσα
Άρτα Καστοριά
Κέρκυρα Λευκάδα
φούμαρα και ριγανάδα.

Κεφαλλονιά Ιθάκη
Αγρίνιο και Δελφούς
Τρίκαλα Καρδίτσα
αγάπησα μια Κίτσα.

Μαύρο κρασί
Ελλάδα σ’ ήπια
σε κανάτα που ’ταν τρύπια.

Μωχάμετ Άλυ Αη Σίλα

Τραβούσα για Παράδεισο
για τα καφενεία
έστριψα Λαζέικα
και βγήκα στα σφαγεία.

Μωχάμετ Άλυ Αη Σίλα
κάπου ανάμεσα σε είδα
Δημαρχείο Πρωινή
μάτι σ’ έκλεισα μικρή.

Ξανάριξα το δόλωμα
έκανα πως περνούσα
στα μάτια σου φουντάρισα
τα σκέρτσα μ’ και τα λούσα.

Μεσ’ της πόλης την κεντράδα
ξαναζώ απ’ την αρχή
δεν με νοιάζει το μπουζούκι σ’
κούκλα μου «μελαχροινή».

Μη Πιστεύεις Πουθενά

Το αίμα μου το έστειλα
σε κόσμους σκλαβωμένους
κι αν δεν οργανώθηκα
τιμώ τους πεθαμένους.

Μη πιστεύεις πουθενά
όλα σ’ αδικούνε
ζήσε μόνη σου εσύ
να μην σε κυβερνούνε.

Μιχάλη Ζεις

Μιλούσε και πανικό
σκορπούσε
γελούσε και ταραχή
κεντούσε
ήταν εγκέλαδος
στάση φυλακής
Μιχάλη ζεις.

Πάτρα κάπα φι
το ογδόντα
στο κελί
γρατζουνούσε την κιθάρα
ήταν μωρό παιδί
ήτανε ψυχάρα.

Φιλαράκι ήτανε σπαθί
τακίμι από τ' άλλα
θιασώτης
άκρας επιλογής
Μιχάλη ζεις.

Οι Τάξεις

Εγώ περιπλανώμενος
διαφόρων
τεχνασμάτων
και συ καλαμαρτζού
των δημοσιευμάτων.

Οι τάξεις
τείχη απρόσιτα
ρουφήχτρες που ρουφάνε
κόσμος ψυχρός ρεαλιστής
με ταμπέλες διαχειριστής…

Μαύρη Πέτρα

Σεργιάνισα Κηπούπολη
μέχρι Ιμαρέτ
στη Καλαμίτσα σούλαρα
και βρέθηκα Κισμέτ.

Μαύρη πέτρα
στη Ραψάνη
έψαξα να βρω
και την βρήκα
κατά λάθος
κάπου στο Παληό.

Αρίβαρα στο Σούγιουλου
κι έφτασα Κουλέ
κατέβηκα Δεξαμενή
και βρέθηκα Ντορέ.

Μαύρη πέτρα
στις Καμάρες
έψαξα να βρω
και την βρήκα
Αη-Γιάννη
πίσω απ’ το σχολειό.

Έχω Ένα Πέσιμο Βαρύ

Όρεξη δεν έχω
ύπνος δεν με παίρνει
ο εαυτός μου
τύραννος
συνέχεια με δέρνει.

Έχω ένα πέσιμο βαρύ
μέσα στην καρδιά μου
που μοιάζει με ασήκωτη
πλάκα στα πλευρά μου.

Έκανες Μεταγραφή

Σ’ άλλη Π.Α.Ε. εντάχτηκες
και πούλησες φανέλα
πακέτα καβαντζάρησες
και τα ’κανες φουρνέλα.

Έκανες μεταγραφή
συμβόλαιο στ’ απίκο
σαβούρντισες τυφλά
και πέταξες τον μπίκο.

Βάρκα με Τρύπες

Καρδιά μου
άστατη εσύ
πλανεύτρα
σε μισάω
με πλάνεψες
την πίστεψα
μα ’γω την αγαπάω.

Βάρκα με τρύπες
στα πλευρά
τράπουλα σκισμένη
είναι η ψυχή μου
τραγουδά
όλη μου την ρημαγμένη.

Ο Μυστικοπαθής

Κρατάει δικά του μυστικά
δεν λέει για των άλλων
έχει δικούς τους κώδικες
που μοιάζουν άλλα αντ’ άλλων.

Όσοι τον βλέπουν δείχνουνε
σαν να ’χουν καταλάβει
μ’ αυτός με μια
γλυκιά ματιά
τους στέλνει στο σκοτάδι.

Μιλάει γελάει και χαίρεται
σε τόνους δροσερούς
μα ό,τι δείχνει κρέμεται
απ’ τους συλλογισμούς.

Ένα Μούτρο Δυο Φορές

Πολλοί σε αγαπάν
σε θέλουν
άλλοι τόσοι
με κοίταξες
σε κοίταξα
με μπάνισαν καμπόσοι.

Ένα μούτρο
δυο φορές
μου χώθηκε
στο φρύδι
τον βλόγησα
τον διάβασα
και πάει για το μύδι.

Ζημιαρόγατα

Αστεράκια ακτινοβόλα
τα ματάκια σου διαμάντια
με κοιτάζουν με βυθίζουν
σε πάτους με κοράλια.

Ζημιαρόγατα
διαβολογυναίκα
σε ερωτεύτηκα σφοδρά
με άριστα το δέκα.

Σώμα φίδι δαχτυλίδι
θανάσιμα με σφίγγεις
την καρδούλα μου την τρως
και τα λογικά μου πίνεις.

Σ’ αυτή που δεν ξέρει
πόσο την λατρεύω.

Την Σκέψη Μου Κυρίευσες

Το ’να τσιγάρο
πάνω στ’ άλλο
κι ο καφές
γλυκός βαρύς
φεύγει η σκέψη
αλλού με πάει
μ’ έχεις κουράσει
τριγυρνάει σ’ αναζητάει.

Την σκέψη μου κυρίευσες
και χάνω τους ειρμούς μου
να ξανάβρω προσπαθώ
παλιούς συλλογισμούς μου.

Πέτρου Ράλλη παρελαύνω

Στην εποχή του Πάγκαλου
ο Τόλης τραγουδάει
κι ο Καζαντζίδης τα κελιά
πούνε όλα σκοτεινά.

Πέτρου Ράλλη παρελαύνω
και κοράκια αντικρύζω
το καμένο τους πουλί
το κοιτάζω και σαστίζω.

Εποχή νεκροταφείο
στρατοπεδαγωγημένη
μυστικοί καπελαδούρες
ζωή φυλακισμένη.

Στις Πάργας τις ανηφοριές

Πάμε να προλάβουμε
το πλοίο της γραμμής
Χανιόπορτα θα είμαι
να ’ρθεις να με βρεις.

Στις Πάργας τις ανηφοριές
τα μυστικά μου όλα
σε σένα θα προδώσω
από καιρό το σκέφτομαι
όλα να στα δώσω.

Φύγαμε για την Κορώνη
το λεωφορείο να το φεύγει
στο μοναστήρι να κρυφτείς
η καρδούλα μου θα σε βρει.

Το Μυαλό Μου Ταξιδεύει

Με πιάσαν και με
κλείσανε
χωρίς πολλές κουβέντες
τα σχέδια
γνωρίζουνε
αλλήλων οι αφέντες.

Το μυαλό μου
ταξιδεύει
στου σύμπαντος
τις άκρες
ψάχνει να βρει
τις τεθλασμένες
που σβήσανε
στις λάσπες.

Σε Πρόδωσε Η Κίνηση

Τα μάτια μας μιλήσανε
και τα σιγοψυθιρήσανε
φτιάξαν καβάντζες έρωτα
και τα περπατήσανε.

Είσαι καψούρα
χέρια
πόδια
μύτη
στόμα
είμαι καψούρης
σ’ όλο μου το σώμα.

Σε πρόδωσε η κίνηση
και το συλλαβικό σου
δεν κάρφωσα τα χούγια μου
θα γίνω ο δικός σου.

Αύριο Με Λεν’ Εμένα

Το τραγούδι που ’βαλες
ποτέ μην ξαναβάλεις
κι αν τηλέφωνο ξανά
αύριο να με πάρεις.

Αύριο με λεν’ εμένα
να το χαμπαριαστείς
κι άμα θες γαλόνια
σ’ άλλον να τα βρεις.

Δεν ξέρω τι σε είπανε
για μένα ναι οι φλώροι
άλλες του λύκου οι οσμές
κι άλλες του κοκόρι.

Αύριο με λεν εμένα
το χθες μου δεν υπάρχει
είναι επικίνδυνο
θέρισ’ το σαν στάχυ.

Αθέατα

Χθες το βράδυ στ’ όνειρο μου
σε μια σπηλιά χωμένοι
το κύμα ’κομπανιάριζε
και μεις συνουσιασμένοι.

Αθέατα με καταχτάς
ινκόγκνιτο σε θέλω
κρυφά με αγαπάς
και μυστικά στην μπαίνω.

Πετάχτηκα στον ύπνο μου
και βγήκες στον καθρέφτη
ματάκι ανοιγόκλεισες
και μου ’πες γεια σου κλέφτη.

Σ’ Ένα Θάλαμο Για Τρεις

Χρώματα γύρω θλιβερά
γκρι του θανατά
φωνές ξεψυχισμένες
καρδιές λησμονημένες.

Σ’ ένα θάλαμο
για τρεις
εγώ ο Κώστας
κι ο Βενάρδος ο ληστής.

Συζητήσεις για τζιβάνες
για
Μαρίκες και για Άννες.

Θεατρικά Μονόπρακτα

Ο θίασος επί σκηνής
τα σκηνικά στημένα
σώματα και χρώματα
ετεροχρονισμένα.

Οι πόρτες είναι ανοιχτές
και τα σκυλιά δεμένα
χαμόγελα γκριμάτσες
ανεμοδαρμένα.

Θεατρικά μονόπρακτα
χυδαία και σοβαρά
Μήδειες και Οθέλλοι
σε φόντα σφραγιστά.

Το Μπουζούκι Που Βαστάς

Είμαι στεναχωρημένος
και δυσαρεστημένος
μ’ έχουν πάρει κατηφόρες
και δεν περνούν οι ώρες.

Το μπουζούκι που βαστάς
να ’ξερα
πως το γρατζουνάς
δυσνόητα ακούσματα
και την ψυχή μου τυραννάς.

Σέβομαι τα άπειρα
βιώματα σου
και διακριτικά
σε παίρνω μάτι
περιμένω ν’ ανάψεις φως
αμάν πότε αμάν πως.

Άγριοι Λύκοι – Άγριες Χήνες !!

Εκείνη η στιγμή
που φράζει
την τρέλα
απ’ τη λογική
το σύνορο δηλαδή
που τόσο
μεγάλο είναι
και τόσο διαρκεί.

Αλλιώς τα σκέφτεσαι
αλλιώς τα χτίζεις
αλλιώς τα δείχνεις
αλλιώς τα σκίζεις.

Ρε γαμώτ’
να ’μουν Λωτ!

Άγριοι λύκοι άγριες χήνες
στην αλήθεια τώρα σφήνες.

Βρε γιαβρίμ ταμ τιριρίμ
θα τους τρελάνουμε
πριν μας πεθάνουνε.

Άσυλο Πολιτικό

Χαθήκανε οι φίλοι μου
τους ρούφηξε το κύμα
τους έπνιξε το αίμα
τους έσβησε το κρίμα.

Άσυλο πολιτικό
θέλω να ζητήσω
σ’ άλλη χώρα δηλαδή
αλλιώτικα να ζήσω.

Πεντάμορφη Καταστολή Μου

Σαγήνευσες τα εκείνα μου
τα ταραγμένα
είσαι
σκούπα που σκουπίζεις
τ' ακομπανιαμέντα μου.

Πεντάμορφη καταστολή μου
ντοκουμέντο
εφτασφράγιστο
μυστική αποστολή μου.

Απίθανο τελείως θεωρώ
κάποτε να σου το πω
έτσι θέλω να σε έχω
μόνο έτσι σε αντέχω.

Ανώνυμη και Άγνωστη

Ανώνυμη και άγνωστη
τα ζάρια μου τα ρίχνω
και κουτουρού
και κουτουρού
αισθήματα μου δείχνω.

Ανώνυμη κι ομόρρυθμη
η εταιρεία μ’ είναι
όποια με φερθεί καλά
εγώ τα ανταποδίδω
κι όποια το αντίθετο
φαρμάκι παραδίδω.

Ανώνυμη και άγνωστη
σε ψάχνω στον καφέ μου
την πέφτεις από πλάγια
δεν είσαι στο καρνέ μου.

Η Εφημερίδα Σήμερα

Πόλεμοι θύελλες βροχές
σ’ όλη την οικουμένη
ξεσαλωμένη Γαλατία
η δική μας ιστορία.

Ο Παπανδρέου ψήφισε
τον προϋπολογισμό
εξέγερση φοβούνται
στον Κορυδαλλό.

Αυξήθηκαν τα τσιγάρα
και τα είδη διατροφής
κλείνουν τα εργοστάσια
κι ανοίγουν οίκοι ανοχής.

Απρόσμενα Απρόοπτα

Πάλι
του ήλιου το φευγιό
πήρε
της μορφής σου
το σημάδι
πάλι
η σελήνη μοναχό
με βρίσκει
σε κάμαρα ρημάδι.

Απρόσμενα απρόοπτα
στα καλά
των καθουμένων
μέλος
ξαναγράφτηκα
στο
κλαμπ ερωτευμένων.

Στον Λαβύρινθο της Κόζα-νόστρα

Της φάρας το κιτάπι
κόλπα
που δε χωράει ο νους
νερά θολά
που θολώνει η σουπιά.

Στον λαβύρινθο
της κόζα-νόστρα
γράμματα ψιλά
ταξίδι ατημέλητο
με θανάτου μυστικά.

Πόρτες κουλουβάχατα
αθέατες και θεατές
άγραφοι οι νόμοι
άρθρα μαχαιριές.

Ποταμούδια Καλαμίτσα

Άιντε τσάρκα
Ποταμούδια Καλαμίτσα
το βραδάκι πάμε
και για μια ρεφίτσα
πάρε ούζο καλαμάρι
χταποδάκι και χαβιάρι.

Άιντε στράτα
κάτω μέχρι το λιμάνι
να βρεθούμε απέναντι
βρε μάνι-μάνι
και να κάνουμε
τον γύρο
όμορφό μου μαντολίνο.

Να Ξεχάσω Προσπαθώ…

Να ξεχάσω προσπαθώ
Αίγινα Κορυδαλλό
Λάρισα Χαλκίδα
και Αλικαρνασσό.

Τα μάτια μου τα είδανε
τα αυτιά μου τα ακούσαν
μόνο που τα σκέφτομαι ωχ
θεέ μου πως βαρούσαν.

Να ξεχάσω προσπαθώ
Νεάπολη Κομοτηνή
Βόλο Βουλιαγμένη
δεν θέλω να θυμάμαι
την εποχή εκείνη
που μοιάζει πτωμαΐνη.

Τα ’νοιωσε το σώμα μου
πληγές ανοιχτές ακόμα
δίχως λήθη θα πεθάνω
θα εκπέμπω απ’ το χώμα.

Είμαι Δικός Σου

Ό,τι κοιτάξω
πέτρες
ξύλο
και τσιμέντο
εσένα «βλέπω»
γλυκό μου κομπλιμέντο.

Είμαι δικός σου
χέρια
πόδια
μύτη
στόμα
σ’ έχω μπει
σ’ ολόκληρο το σώμα.

Στα Δυο Σου Χέρια

Σε κλείνω
στο κουτάκι μου
να μη μου δραπετεύσεις
γλυκό
φιγουρινάκι μου
αν φύγεις
θα με σαλέψεις.

Στα δυο σου χέρια
τις περνώ
τις χειροπέδες που ’χω
φυλακισμένη σε κρατώ
γλυκό παλιό μου ρούχο.

Ανοίγω Πάλι Το Κελί

Κλειδώνω
το κελί ξανά
ανοίγω
την ζωή μου
είμαι
υπάρχω διάπλατα
ζω
την εκπομπή μου.

Ανοίγω
πάλι το κελί
κλειδώνω
την ψυχή μου
δεν είμαι
δεν υπάρχω πουθενά
ζω
στη φυλακή μου.

Πως Σε Λένε Θα Με Πεις;

Ρώτησα και μου ’πανε
πως το ’φαγα στο πιάτο
τρέχα ρώτα τώρα ’συ
τι σημαίνει σκάρτο.

Πως σε λένε θα με πεις
άστο το Αννίτα
ρώτησα και μου ’πανε
ότι σε λένε Τσίτα.

Είσαι πρώτο παραμύθι
μα στρίφ’ το απ’ εδώ
έχει φίδια που τσιμπάνε
εγώ θα σ’ αγαπώ.

Την Ψάχνω Απ’ Όλες Τις Πλευρές

Στον Γολγοθά
σαν τον Χριστό
σηκώνω τον σταυρό μου
οι απόψεις
που κουβαλώ
είναι συγκεκριμένες
οι ιδέες
που αναπολώ
είναι απαγορευμένες.

Την ψάχνω
απ’ όλες τις πλευρές
τον χάρο
παίζω κομπολόγι
περπάτησα
ήδη στα έξω
και στα μέσα
έχω σπάσει το ρολόγι.

Κάνε Ντριν Τηλέφωνο

Κάνε ντριν τηλέφωνο
δραπέτη να με ψάξουν
ν' ακούσω
την νεράιδα μου
να 'ρθουν να με πιάσουν.

Κάνε ντριν τηλέφωνο
ν' ακούσω
την φωνή της
να πέσω
να συμμαζευτώ
μέσα στην αυλή της.

Ονόματα Και Δεξιώσεις

Ελεωνόρα Γουρδομιχάλη
με γράμματα μεγάλα
κηροπήγια και σαλόνια
και μη χυθεί το γάλα.

Ονόματα και δεξιώσεις
κάθε μέρα καρναβάλι
το βράδυ Βερνίκου Έφη
και το πρωί κάποια ’λλη.

Των κροίσων τα συνάφια
διορίζουν τις αρχές
άναρχα ασύστολα
με στρατούς και φυλακές.

Στρίψε Βλάμη Το Καπάκι

Και γυρίζει η γη
στα άπειρα
και στα χαώδη
και γυρίζει
και γυρίζει
και εμείς
ακούνητο χταπόδι!

Στρίψε Βλάμη το καπάκι
με τον ψύλλο
παντρεμένο
Βάλε
και την μουχλιασμένη
να χαζέψουμε
την οικουμένη.

Δεν Είμαι Καουμπόη

Μεγάλη ιδέα έβαλες
μέσα στο μυαλό σου
φαντάζεσαι πως τάχα μου
με έκανες δικό σου.

Δεν είμαι καουμπόη
είμαι μετριοπαθής
τίμιος εργάτης
σένιος και ευθύς.

Μα εσένα δε σε πάω
κάνεις όνειρα τρελά
τα βλέπω τα διαβάζω
τα πλήρωσα αυτά.

Εκεί Που Φιλά Το Σκούρο

Ουράνια τόξα ορίζοντες
βαθυστόχαστοι και γκρίζοι
άστα τα τσούρμα
να κλειστούνε
πάμε ’μεις να διαβαστούμε.

Εκεί που φιλά το σκούρο
το μπλε το ανοιχτό
πάμε κει με βαλς
και με ζεϊμπέκικο.

Περιμένω Γράμμα Σου

Η ώρα κύλησε πρωί
τα μάτια μ' κουραστήκαν
ψάξαν πάλι το κελί
μα πάλι δεν το βρήκαν.

Περιμένω γράμμα σου
κλείσε
και το κλάμα σου
θέλω ψέματα πολλά
να με φύγουν τα πικρά.

Άντε γεια σου σε φιλώ
και σε παρακολουθώ
σε κόβουνε τακίμια
έχεις άγιο φρουρό.

Την Ταυτότητα Σου Βρήκα

Κορδελίτσες
και νταντέλες
κει στους πάγους που γλιστράς
όταν πούλαγα τρελίτσες
στην κοιλιά ήσουν της μαμάς.

Την ταυτότητα σου βρήκα
πεταμένη
στο χαλί
κι ανακάλυψα πως είσαι
κάποια άλλη ναι τρελή.

Τους Ανταγωνισμούς Σιχάθηκα

Το γράμμα σου το έλαβα
και τα παράπονα σου
στ' ορκίζομαι
αγάπη μου
θα σβήσω τον νταβά σου.

Τους ανταγωνισμούς σιχάθηκα
και
τις ιδιοκτησίες
να σε βαστήξει προσπαθεί
με συκοφαντίες.

Να Σου Λύσω Το Κορδόνι

Τριάντα δύο χρόνια φυλακή
ο Πέτρος
ο Κουρνέζος
κι ο Κώστας ο Κινδύνης
ουράνιο τόξο στη βροχή.

Να σου λύσω το κορδόνι
το παπούτσι σου
να βγάλεις
αποφυλακίστηκε ο δικός σου
ο Μιχάλης.

Τ’ Ανύπαρκτα Και Τα Υπαρκτά
Τα Έναρχα Και Τ’ Αναρχικά

Μας είπαν πως γυρίζουμε
γύρω απ’ τον εαυτό μας
και πως περιστρεφόμαστε
από τον ουρανό μας.

Τ’ ανύπαρκτα και τα υπαρκτά
τα έναρχα και τ’ αναρχικά
συστήματα και απλά
λαχείο ομόλογα ξυστά.

Είμαι του Τσιτσάνη σόι
του διαβολάκου γιος
την στρίβω την καπάτσα
και με πάει φάτσα-κάρτα.

Στου Πλέυ Μπόυ Το Σκαλί

Έλυνες σταυρόλεξα
την πήραμε χαμπάρι
απ’ την πίσω περιμέναν
στ’ άδειο σου αμπάρι.

Στου Πλέυ Μπόυ το σκαλί
μας φέρμαραν με κάνες
τσιλιάραμε απότομα
και χτύπησαν καμπάνες.

Σκρόφα τζαβή δαμόκλεια
κοντάκια μας στριμώξαν
μα την φτερουγίσανε
και το βουλώσαν.

Την Βλέπω Τηλεόραση

Την γκομενίτσα που ποθώ
την λένε Δημητρούλα
μα είναι του πρωθυπουργού
τ’ Ανδρέα γυναικούλα.

Την βλέπω τηλεόραση
και στην εφημερίδα
είναι σειρήνα μυθική
βασίλισσα του Μίδα.

Τα Χούγια Της Τα Αθέατα

Χάθηκε η φίλη μου
την έστειλε η πρέζα
ήθελε «ανέβασμα»
την έφαγε η λέζα.

Τα χούγια της
τ' αθέατα
αν με πληροφορούσε
κουμάντα
θα σχεδίαζα
και σήμερα θα ζούσε.

Δε Θέλω Πια Συμμετοχές

Το αεροπλάνο κούναγε
είχε κενά αέρος
δεν θυμάμαι τίποτα
είμαι κουρασμένος.

Δε θέλω πια συμμετοχές
σ’ αγάπες
και σε σάλια
είμαι κουρασμένος
δεν θυμάμαι τίποτα
είμαι μάτσο χάλια.

Του Υπουργού Θα Στείλω

Έδωσα του φύλακα
καβατζωμένο γράμμα
είναι κόλαση εδώ
φυλάκιο στη Δράμα.

Του υπουργού θα στείλω
«κλειστή αναφορά»
μ’ άρπαξαν τις φούμες
και τα ρούχα τα καλά.

Ψάξε να βρεις συνήγορο
να με υπερασπίσει
λόγο να βγάλει αρκετό
για μένα να μιλήσει.

Το Φωτάκι Στο Ταβάνι

Ο Σουλτάνος την σουλτάνα
το κλεφτρόνι την πουτάνα
ο λύκος την νυφίτσα
κι ο Ντίνος την Κικίτσα.

Το φωτάκι στο ταβάνι
κι οι γλώσσες στο τηγάνι
το πρεζόνι στον σταυρό
και το τούβλο στ' άνετο.

Σκασμός και καρφίτσωσε το
στο πέτο σου τ' αστέρι
ποιος
ποια
ποιοι
ποιες
αλεύρι τώρα-τώρα πες.

Πάμε Γκάζι

Άντε
άντε όλοι
μέσα στο οτομοτρίς
πάμε τσάρκες
πάμε βόλτες
Πύργο
Θήβα και Κιλκίς

Πάμε Γκάζι
πάμε τσάρκα Χολαργό
κι από κει
βουρ για το Σχιστό
στρίφ' την
κοψ' την στο Χαλκούτσι
απόψε
με 'κανε την κρούση
μ' είπε
πως θέλει να με λούσει.

Ο Κόσμος Που Μεγάλωσα

Τα χούγια και τα σκέρτσα μου
εγώ δεν τα αλλάζω
στη Γούβα εγώ γεννήθηκα
τα ήθη μου δεν σπάζω.

Ο κόσμος που μεγάλωσα
σ' αυτόν πιστεύω πάντα
φανάρια και λιθόστρωτα
και κάντε τη στη μπάντα.

Οι σκύλοι και οι χάρυβδες
οι λύκοι και οι χήνες
ξέμπαρκοι και ξέμπαρκες
γοργόνοι και σειρήνες.

Με Κλείσανε Συμμέτοχο

Ρε μάνα στ' ορκίζομαι
γι' άλλον με περάσαν
κι από εκδίκηση
για μένα ναι γράψαν.

Με κλείσανε συμμέτοχο
πως ήμουν στη ληστεία
«πρωτοσέλιδο το κάναν»
με μπόλικη κακία…

Με βγάλαν μ' εγγύηση
δόξα σοι ο Θεός
μέχρι το δικαστήριο
πολλά θα κάνει αυτός.

Γράμματα Σε Γράφω
Απ’ Τον Κορυδαλλό…

Με πιάσανε αγάπη μου
με κλείσαν φυλακή
το γράψανε
το δείξανε
δε το ’μαθες εσύ;

Γράμματα
σε γράφω
απ’ τον Κορυδαλλό
θέλω να
αλλάξω φυλακή
να πας στον υπουργό.

Με Τις Κλωτσιές Με Πέταξαν

Στο δημαρχείο ήμουνα
του δήμαρχου ρολόι
στις πόρτες στα τηλέφωνα
στους γάμους κομπολόι.

Με τις κλωτσιές με πέταξαν
αφού με κλέψαν πρώτα
ρούχα ραδιόφωνα
άκουσ’ το και σώπα.

Σούνιο Κολωνάκι
Πλάκα Για Στρειδάκι

Μη το σκέφτεσαι καθόλου
άντε την κοπανάμε
Σούνιο Κολωνάκι
τώρα ξεκινάμε.

Άντε να την σκάψουμε
την τρύπα στο κελάκι
και πάμε στου Μοστρού
στην Πλάκα για στρειδάκι.

Τα Σύνορα Τα Σφράγισαν

Καταζητείσαι μάτια μου
σαν λαβωμένη χήνα
απ’ ώρα σ’ ώρα πιάνεσαι.

Θα ’λεγα να παραδοθείς
άοπλη αμαχητί.

Τα σύνορα τα σφράγισαν.

Την Καρδούλα Μου Την Άπλωσα

Ταξιδεύει η καρδιά μου
σαν βέλος σημαδεύει
στου σύμπαντος
τις καλλονές
τις όμορφες πλανεύει.

Ταξιδεύει η ψυχή μου
σαν τόξο εκτοξεύει
στου άπειρου
τις ζωγραφιές
τις πινελιές μαζεύει.

Την καρδούλα μου την άπλωσα
σ’ αυτόν τον ντουνιά τον πλάνο
την έλιωσα την έχυσα
και τ’ άλλο βρίσκω μ’ άλλο.

Τρίπολη Κορώνη
Ζευγαρώθηκα Βαρώνη

Μαύρο κρασί
Ελλάδα σ’ ήπια
σε κανάτα που ’ταν τρύπια.

Ναύπλιο και Πάτρα
Κόρινθο Ζαχάρω
Γύθειο και Άργος
φυσούσε αέρας μαύρος.

Πέρασα και από χωριά
κι από κωμοπόλεις
μαύρο κρασί Ελλάδα μου
σε πίνω και με κόβεις.

Λάρισα και Λειβαδιά
Φάρσαλα Λαμία
Καλαμπάκα Αλμυρό
έπαιξα ρόλο τραγικό.

Βόλο Χαλκίδα Θήβα
Αθήνα Πειραιά
Αίγινα και Σαλαμίνα
κορόιδο μ’ έπιασε η πείνα.

Μαύρο κρασί
Ελλάδα σ’ ήπια

σε κανάτα που ’ταν τρύπια.

Σπέτσες Μυτιλήνη
Χίο και Δωδεκάνησα
Ηράκλειο Χανιά
χόρεψα με νυφικά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ